

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
 'στην κλεινήν εδρεύομεν γην των Παρθενώνων.

'Ετηκόσκα και χίλια κι' έπτά,
 εύτυχίας παντού και λεπτά.

Είκοστή τετάρτη
 του μηνός του Μάρτη.

'Ογδοήντα τέσσαρα κι' έτηκόσ' άόκη,
 τώρα γη τον Βίκτωρα μύρισαν οι δρόμοι.

Τέτοζα' μελώ 'στόν' Ιταλό.

Δυό λαοί χειροπιασμένοι
 Χαίρε κράζουν, Βασιληᾶ,
 τούς άνθούς της φορτωμένη
 σέ προσμέν' ή μυγαδαλιά.

'Ενα Στέμ' άγαπητό
 και γενναίο χαριετώ.

Τέχε κάνει κι' ό μεγάλος του πατέρα σου πατέρας
 καύχημα τών Βασιλείων
 με τον άνδρα τών χιλίων
 και του βράχου της Καπρέρας.

Κι' ό πατέρας κι' ό παππούς έπαθαν καιρούς και χρόνια
 να τό δώσουν λαμπερό σέ παιδιά των και σ' έγγόνια.

Τέτοιο Στέμμα Βασιλείας
 σαν κι' αυτό της Ιταλίας
 τό χαιρέτησε κι' ό Κόδρος τών άρχαίων' Αθηνών
 κι' ό Δικέφαλος έκείνος νέας Ρώμης ομωνύμου,
 τό χαιρέτησαν Παλάτια κι' ό λευκός ό Παρθενών,
 ένα λείψανο μεγάλου κι' οίστηραλητημένου Δήμου.

Χαίρε χαίρε... πνεύμ' άγάπης' στης σημαίαις μας φυσᾶ,
 κι' άν χωρίζονται τά κράτη,
 αμίγουν οι λαοί τά χέρια, και με στέφανα χρυσᾶ
 στέφουν τάφος σαν του Φράττη.

'Πέταξαν του Γαριβάλδη τάλησμόνητα τά χρόνια,
 που κι' εδᾶ βροντούσαν τότε τάρματωτικά μηλιόνια.

Πάν οι πρώτοι μας καιροί,
 πάνε πόθοι κι' όνειρά μας,
 κι' έγιναν πετρών σωροί
 τά παληᾶ τά θεατρά μας,
 που τραγουδιᾶ λυθερίας κελαϊδούσαν Μαζανιέλο...
 σήμερα κηφίνες τρών του παλαιοῦ καιρού τό μέλι.

Χαίρε χαίρε, Ρήγα Βικτωρ... γελαστός' στην άγκαλιά
 μιάς δευτέρας μάννας Ελα...

Χαίρε χαίρε...σέ κυττάζει κι'ένας Ίσκιος Βασιληᾶ.
μὲ χιονάτη φουστανέλα.

Χαίρε χαίρε, Ρήγα Βίκτωρ, καὶ σοῦ πρέπει νὰ χαρῆς,
γιατὶ Στέμμα τιμημένο τιμημένους τὸ φορεῖς,
καὶ τοὺς βράχους τοὺς δικούς μας καὶ τοὺς κάρπους χθὲς ἀκόμα.
Γαριβαλδινῆς πορφύρας τοὺς πορφύρωσε τὸ χρώμα.
Ζητ' ὁ Δῆμος ἀλαλάζει, καὶ μ' ἀγριελῆς κλαδί
τῆς πανώρας Μαργαρίτας στεφανώνει τὸ παιδί.

Προσφώνησις τοῦ Φασουλιᾶ πρὸς Ἄνακτα Δημοφιλεῖ.

Φ. — Νὰ κι' ὁ Βίκτωρ, μπεχλιβάνη...
ἔρχεται σὲ' ἄγο, φθάνει
'στὸς Ρωμῆους τοὺς εὐτυχεῖς,
καὶ θὰ τὴν ὑποδοχῆς
ἀληθῶς ἀπαρκιλλίου
κι' ἀνταξίας ἔθνους φίλου.

Ἔρχεται κι' ὁ Βίκτωρ πλεόν
εἰς τὴν γῆν τῶν ἀγελαιῶν.
Εἶναι λένε καὶ κοινὸς
κι' ἀκονίζεται παντὸς
ἡ ρητορευμένη γλώσσα.

Καὶ σύ, ποῦχεις μούτρο χοίρου,
τρέξε μᾶθ' ἐκ τοῦ προχείρου
Ἰταλιάνικα κκαμπόσα.

Ἔρχεται μὲ τὸν Τιτόν,
τὸν σιγῆρο Μιραμπέλλο,
καὶ τὸν Πρέσβυ τὸν Μπολλάττι.

Καὶ μαζὶ σου, βρὶ κωθῶνι,
μὲ καντάδα τώρα θέλω
νὰ τοῦ κάνω στὸ Παλλάτι.

Τι μεγάλαι συγκινήσεις !...κι' ἐγώ, κάρα ψευραλέα,
τὸν ἑτοίμασα τὸν λόγο, ποῦ θὰ πῶ στὸν Βασιλέα,
κι' ἄκου τον μετ' εὐλαθείας καὶ βαθείας σιωπῆς
νὰ τὸν κρίγῃσ ὡς πρέπει καὶ τὴν γνώμη σου νὰ πῆς.

Πρόσεξε λοιπὸν, σκαρτάδε,
καὶ θὰ πῶ στὸν Ρήγα τάδε :

Χαίρε, Βίκτωρ, μπενδενούτο
'στὸν Ρωμῆων τὸ κράτος τοῦτο.
Μπενδενούτο, μαεστά,
τί μᾶς κάνεις ; κόμει στὰ ;

Σάλβι, Σάλβι, φίλε Ρέ,
ἔλοι τώρα συγκινούνται,
καὶ μεγάλαι συμφοραὶ
τῶν Ἑλλήνων λησιμονούνται.

Σάλβι, Σάλβι, Ρέ ντ' Ἰτάλια...
κύττα μ' ἔλας καὶ τὰ χέλινα
πῶς ὑποδοχὴ μεγάλη
νὰ φατοιάμ ἐν Ρεάλι.

Μπενδενούτο, Μπενδενούτο
'στὸν Ρωμῆων τὸ κράτος τοῦτο,
ποῦ βεβαίως θὰ γνωρίζῃς τί σημαίνει, τί βεβύνη
κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ.

Κάθε πέρα λησιμονεῖ
τοῦ μεγάλου τοῦ καίμου
καὶ τὸ τρύπητο τοῦ παπούτσι.

Καὶ θερμῶς σὲ προσφωνεῖ
διὰ στόματος ἑμοῦ
μὲ τοὺς στίχους τοῦ Καρνούτσου.

Ντίο τί σάλβι, ὁ κάρα Ἰσόνιχα,
νὸστρο ἀμόρε ἔ νόστρο τζόγικα
μπακίνα Κρότος ντὶ Σαβόγια,
ντίο τί σάλβι ! ἔ σάλβι ἰ Ρέ !

Ἐέρω, Βασιληᾶ, πῶς ξέρεις τί σημαίνουν τοῦτ' οἱ στίχοι
κι' εἶναι περιττὰ γὰρ σένα πᾶσα τοῦτων ἑρμηνεία...
'στὰς κλεινὰς ἰσοτεφάνους ἀνηγοῦν πακιάων ἦχοι,
κι' ἔλοι τρέχουν νὰ σὲ δοῦνε κι' ἄδεισαν τὰ καφενεῖα.

Καταβρέχτηκαν οἱ δρόμοι,
βρώμας ἴγους πούδνα...
ἔχετε καὶ οὐτ' ὀτὴ Ρώμη
αὐτοκίνητα τρανά ;

Ἀπὸ φάσματ' ἀναρχίας ἔδω πέρα μὴ φοβάσαι
κι' ἴσοχος καθ' ὅλα νᾶσαι.

Ἀναρχίας δὲν φερνῶν μὲς στῆς δόξης τὴν φωλιά,
τοῦτο τοῦ τὸ βεβαίονω,
ταῦτοκίνητα καὶ μόνο
νὰ προσέγῃς, Βασιληᾶ.

Κύτταξε...τὰ χρώματά μας
κκαμπιτῆλου ἑνωμένα...
μόνο ταῦτοκίνητά μας
νὰ προσέγῃς σὸν κι' ἑμένα.

Ἔγω πάθει τέτοιο τρώμο,
μ' ἔχει κμάσει τέτοια φρικτῆ,
ποῦ προτοῦ νὰ ἔγω στὸ δρόμο
σέπτομαι γὰρ διαθῆκῆ.

Καλῶς ἦλθε, Βασιληᾶ...μπενδενούτο σκούζου ἔλοι
μὲς στῆς Λαύρας τῆ γιορτῆ τῆ μεγάλη μας τῆ Σχόλη.
Δὲν ἔχκασαμε κι' ἔφρατος
τοὺς ἀρηθρίλους χρόνους,
μὰ κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος
'στεφικώσαμε προγόνους.

Ἐβρουλάκιμασαν ξανά
τόσα κλέη μας τρανά,
τόσοι πρόγονοι μεγάλοι,
κι' ἔτρομάξαμε τοὺς Αἰμίους,
κι' ἔφρονάξαμε καὶ πάλι :
λαμπορέμους, λαμπορέμους.

Ἐβρίσαμε γένναιοφρόνους
τοὺς Ρωμούους καὶ τοὺς Βλάχους,